

HUYNH ĐỆ CHI BINH

Ngược về thời gian trước năm 1975. Khi chính quyền VNCH còn làm chủ vận mệnh đất nước dưới lá cờ vàng ba sọc đỏ còn tung bay trên bầu trời trong xanh của Miền Nam tự do. Ngoài chiến trường Quân lực VNCH vẫn làm chủ mọi tình hình chiến sự, vẫn bảo vệ từng tấc đất trước làn xóng xâm lăng của Cộng quân.

Người lính chiến xa nhà với cái radio bé nhỏ mang theo, bật hết volume để nghe đài phát thanh Quân Đội, qua chương trình “Bình Méo – Cai Tròn” một chương trình phát thanh thật vui nhộn, nhưng luôn luôn đề cao tinh thần Huynh Đệ Chi Binh.

Mở đầu cho tiết mục này đó là bài hát “Huynh đệ chi binh” của nhạc sĩ Anh Bằng.

-Huynh đệ chi binh là gì đó anh hai ?

Một câu hỏi được đặt ra, rồi nhưng câu trả lời tiếp theo.

-Huynh đệ chi binh là mình cùng chung đời lính, thương nhau khác chi nhân tình.

-Từ người “Đơ zem” cùi bắp rồi thì đi lên Đại tướng đều là huynh đệ chi binh.

-Lúc sướng co nhau là HĐCB

-Lúc khó có nhau là HĐCB.

Ý tưởng này không phải dừng lại ở mức độ sống và khỏe, mà nó còn đi xa hơn nữa cho đến tận cùng sự sống chết của người chiến sĩ đó là sự hy sinh ngoài chiến trường.

-Lúc sống có nhau là HĐCB

-Lúc chết có nhau là HĐCB.

Sự sống chết luôn cận kề với người lính nơi chiến trường, tôi đã chứng kiến rất nhiều những trường hợp, những bối cảnh xảy ra trong lúc giao tranh với địch quân, những người lính gắn bó với nhau như anh em ruột thịt, họ đã thật sự hy sinh cho nhau tại mặt trận, người

lính chiến đã quên đi sự nguy hiểm của chính bản thân mình, nhào người lên phòng tuyến phía trước, vượt qua những làn đạn của địch quân để giải vây cho đồng đội, đôi khi họ đã phải hy sinh chính sương máu của mình hay nhận lấy những thương tích trên da thịt, nhưng họ đã không màng nghĩ đến vấn đề này, bởi vì tình “Huynh Đệ Chi Bình” quá vĩ đại nó chính là động lực gắn bó những người lính cùng đơn vị liên kết với nhau như anh em ruột thịt.

Có biết bao những tình huống rất cảm động rất thật đã xảy ra trong chiến tranh, tình huynh đệ chi bình được đặt lên hàng đầu bởi vì tính thiên liêng và sự vĩ đại, nó đã hiện diện trong đời lính bất kể ở bên chiến tuyến nào, hay thuộc quân đội của quốc gia nào. Huynh đệ chi bình chính là tinh thần của quân đội và chỉ có đời lính chiến mới thể hiện hết được tính chất của tình cảm thiên liêng và cao thượng này. Trong chiến tranh càng khốc liệt bao nhiêu thì tình huynh đệ chi bình càng cao cả bấy nhiêu, bởi vì huynh đệ chi bình là một tình cảm tự nhiên, nó tự sinh trưởng và nảy mầm trong tâm trí của mọi người lính chiến, nó trở nên thân thiết và gắn bó với nhau, sự gắn bó này sẽ được cộng hưởng thêm lên đối với những người bạn ở cùng chung một tiểu đội hay một đơn vị.

Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà là một quân đội chính quy, quân đội này đã được thành lập theo tiêu chuẩn quốc tế, bởi vì lịch sử của QLVNCH được bắt đầu bởi hai cường quốc số một

thế giới đó là Nước Pháp “French” và Hoa Kỳ “USA”. Một ưu điểm mà ít ai để ý đến:

QLVNCH chúng ta đã thừa hưởng một nền văn minh quá lớn của hai cường quốc Pháp và Hoa Kỳ. QLVNCH có đầy đủ các quân binh chủng “ Hải - Lục – Không Quân “ ngoài ra chúng ta còn sáng tạo thêm những binh chủng đặc biệt cho phù hợp với tình huống của chiến trường như:

Biệt Động Quân - Nhảy Dù - Thủy quân lục chiến - Thiết giáp - Lực Lượng Đặc Biệt - Biệt Kích Dù – Lôi Hồ - Người Nhái - Địa Phương Quân , Nghĩa Quân và còn nhiều nữa.... ngoài ra chúng ta còn thành lập những đơn vị bán quân sự như: Lực Lượng Cảnh Sát Quốc Gia – Xây Dựng Nông Thôn vân vân.

Hầu hết quân nhân các cấp đều được đào tạo từ những quân trường theo tiêu chuẩn quốc tế như: Trung tâm huấn luyện Quang Trung - Hạ sĩ Quan Đồng Đố - Sĩ Quan Thủ Đức - Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt – Không Quân - Hải Quân - Chiến Tranh Chính Trị - Trung tâm huấn luyện Cảnh Sát -Trường Thiếu Sinh Quân. Và còn nhiều nữa.

Mỗi trung tâm huấn luyện chúng ta đều trải nghiệm qua tình đồng đội đó chính là HĐCB.

Mỗi binh chủng chúng ta đều thể hiện một tinh thần đồng đội đó cũng là HĐCB.

Bởi vì: Huynh đệ chi binh là mình cùng chung đời lính, thương nhau khác chi nhân tình.

Sau ngày mất nước 30 tháng 4 năm 1975. Anh em chúng ta những người lính QLVNCH chúng ta đã bị bức tử bởi bàn cờ chính trị, miền Nam VN đã rơi vào tay Cộng Sản Bắc Việt, cả một quân đội đã bị phân rã, một số lớn thành phần sĩ quan”những người lính ưu tú của quân lực đã phải vào tù, đã phải lưu đày biệt xứ” một số ít chạy thoát ra hải ngoại. Tỉnh HĐCB đã bị quên lãng theo thời gian, cho đến khi chúng ta bắt đầu hội tụ lại trên vùng đất tự do, điển hình nhất là tại Hoa Kỳ, chúng ta bắt đầu tổ chức lại thành hội đoàn, chúng ta bắt đầu thành lập Hội để gọi nhớ lại những binh chủng từng vang bóng một thời, hay để gọi nhớ lại quân trường xưa nơi chúng ta đã từng thụ huấn. Cũng bắt đầu từ đó Tỉnh Huynh Đệ Chi Binh như đang hồi sinh trở lại, tinh cảm thiêng liêng này lại có dịp

len lõi vào tâm hồn chúng ta (Những người lính chưa có lệnh giải ngũ)

Mỗi lần chúng ta tham dự họp mặt, gặp lại những người bạn cùng khoá, cùng lớp, cùng đơn vị và ngày nay chúng ta còn có thêm một điểm đồng thuận nữa đó là cùng chung một trại tù, cùng ở chung với nhau trong trại tù cải tạo (đây cũng là một loại tình cảm rất đặc biệt và đôi khi rất mật thiết không thua gì tình HĐCB)

Thật tình cờ tôi có đọc qua một bài viết ngắn của anh Tôn Thất Đan, anh kể lại một sự kiện chính anh đã chứng kiến một biểu tượng của tình Huynh đệ chi binh và anh đã viết:

“Thế rồi trong một lần tham dự ngày “Diễn hành văn hóa quốc tế” 2012 tại New York do “Cộng Đồng người Việt Quốc gia” tổ chức, tôi đã mục kích một cảnh rất cảm động giữa hai người cựu TSQ gặp nhau trên Đại lộ 5 của thành phố hoa lệ New York. Đó là một cựu TSQ già tàn phế ngồi trên chiếc xe lăn, trên ngực mang phù hiệu TSQ, đang lăn theo đoàn diễn hành. Trong lúc đó có một cựu TSQ khác cũng mang phù hiệu TSQ trường Mẹ Vũng Tàu, hai người không quen biết nhau, thế mà khi nhận ra nhau qua phù hiệu TSQ thôi, anh bạn kia đã chạy đến ôm chầm cả người lẫn xe lăn của ông ta mà khóc trong sự vui mừng, mặc dầu hai người không cùng một lớp, không chung một đại đội, chỉ biết xuất thân từ trường mẹ TSQ/VN thì đó là anh em một nhà rồi!”

Tôi cũng được nghe kể lại một câu chuyện như sau, trong một nhóm người vượt biên bằng đường bộ đi từ Tây Ninh VN qua biên giới Miên (Kampuchia) nhóm người này dự định vượt qua biên giới Thái Lan thì không may bị lính Khờ Me Đỏ (thời Ponpot) bắt giữ khoảng 4 người VN trong đó có một người Việt đeo một phù hiệu AET (trường TSQ) trên ngực áo, thật bất ngờ từ trong nhóm lính Khờ Me đỏ có một người dường như anh ta là cấp bậc chỉ huy tiến đến bên nhóm người Việt mới bị bắt, anh ta nhìn một cách chăm chú vào phù hiệu AET đeo trên ngực áo của tù nhân người Việt.

-Anh ta chỉ vào phù hiệu đeo trên ngực áo tù nhân người Việt, rồi hỏi một cách rất cộc lốc AET.

-Tù nhân Việt gật đầu.

-Đi theo tôi người lính Khờ Me đỡ ra lệnh

-Hai người đi đến một chỗ khuất, người lính Khờ Me dừng lại, một lời nói có vẻ thân thiện hơn phát ra từ bộ mắt lạnh lùng của người lính Khờ Me đỡ.

-Anh xem này, người lính Khờ Me vừa nói vừa mở ngực áo ra, trên ngực anh có xăm một biểu tượng đó là phù hiệu AET. Anh ta vỗ vai người tù Việt và nói

-Anh trốn ngay đi, nếu không sẽ bị bắn chết.

Người tù Việt Nam vội bỏ trốn trong nỗi sợ hãi mà quên cả lời cảm ơn.

Họ là hai kẻ hoàn toàn xa lạ không hề quen biết nhau và chắc chắn chưa một lần gặp gỡ, thế nhưng điều gì đã gắn bó họ với nhau, đó chính là tình (Huynh Đệ Chi Binh) họ đã nhận ra nhau qua phù hiệu AET, một phù hiệu trường Thiếu Sinh Quân của người Pháp, nhưng nó cũng chính là phù hiệu mang tính chất Quốc tế cho toàn thể anh em cựu TSQ trên toàn thế giới nhận ra nhau.

Người viết bài này không có ý định so sánh hay đo lường mức độ tình cảm HĐCB giữa các quân binh chủng hay các quân trường, bởi vì mỗi tổ chức, mỗi quân trường đều có cái hay cái đẹp riêng biệt, tất cả đều có mặt xấu và mặt tốt, sự đối nghịch giữa cái tốt và cái xấu nó cũng như hai mặt của một đồng tiền, nếu thiếu đi hai mặt thì đồng tiền sẽ trở nên vô giá trị.

Qua bài viết thật ngắn gọn này tôi nêu ra hai trường hợp tiêu biểu cho tinh thần huynh đệ chi binh, tôi thiết nghĩ trong quân lực VNCH không có một đơn vị nào hay một quân trường nào lại thể hiện tình cảm anh em “huynh đệ chi binh” một cách mạnh mẽ và thân tình như anh em cựu TSQ, khi họ gặp nhau ở bất cứ nơi đâu, mặc dù không cùng chung một lớp, một đội hay cùng năm học với nhau, thậm chí có những anh em cựu TSQ dù đã theo học tại các trường TSQ khác nhau, nhưng khi đã nhận ra nhau là một cựu TSQ thì họ đều xem nhau như anh em một nhà.

Tình cảm huynh đệ chi binh của anh em cựu TSQ/VNCH đã trở nên một truyền thống (Traditional) bất khuất, truyền thống này sẽ không bao giờ thay đổi.

Trong QLVNCH chúng ta có rất nhiều những truyền thống tốt đẹp, như truyền thống của trường Võ Bị Thủ Đức – Không Quân - Hải Quân hay Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt và còn nhiều nữa. Tuy nhiên cách thể hiện tình huynh đệ chi binh của các quân trường này mang tính chất cá biệt cho từng khoá hay từng đội, anh em cùng khoá với nhau họ có thể thành lập hội ái hữu riêng để tạo một sự liên hệ trong tình HĐCB, nó không mang tính chất đồng bộ thành một khối như cách thức thể hiện tình cảm của anh em Cựu TSQ.

Đối với anh em CTSQ dù là binh nhì hay Đại Tướng một khi đã xuất thân từ trường TSQ thì đều là anh em, được phân định (niên trưởng) theo năm ra trường, anh em CTSQ luôn luôn chân quý tình cảm thiêng liêng này. Đúng như lời bài hát HĐCB.

-Huynh đệ chi binh là mình cùng chung đời lính, thương nhau khác chi nhân tình.

-Từ người “Đơ zem” cùi bắp rồi thì đi lên Đại Tướng đều là huynh đệ chi binh.

Mặc dù chúng ta đã trải qua 40 năm kể từ ngày đau thương 30/4/1975. Chúng ta đã già đi theo năm tháng, nhưng tâm hồn chúng ta vẫn còn xanh như màu lá mạ non. Tóc chúng ta đã bạc trắng như vôi, nhưng **Tình Huynh Đệ Chi Binh** của chúng ta sẽ không bao giờ bạc, khối tình vĩ đại này sẽ trường tồn mãi mãi trong tinh thần đoàn kết của tập thể

Cựu Chiến Sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà.

**Trân trọng kính chào
CTSQ LT**

